

[Baunsgaard.]

understregede dette, som jeg forstod at det ærede medlem hr. Per Federspiel var enig i, at indtræden i de seks i og for sig ikke har noget med NATO at gøre, sådan som det måske kunne forstås efter præsident Kennedys udtalelser om, at Europa burde samle sig.

Til det ærede medlem hr. Erik Kragh vil jeg gerne sige, at når præsident Kennedy opfordrer til europæisk samling, var det, der kom til at stå stærkest i præsidentens opfordring, netop dette, at de europæiske NATO-lande skulle samle sig, og det var den udtalelse, jeg fremhævede. Jeg er enig i for Europas vedkommende, at jo bedre denne samling kan blive, og jo mere omfattende den kan blive, desto bedre er det, men en samling af europæiske NATO-lande med det angivne motiv vil ikke blive en samling af Europa, men en yderligere splittelse, og det var det, jeg advarede imod.

Jeg lyttede meget interesseret til det ærede medlem hr. Erik Kraghs vurdering af spørgsmålet om dansk atombevæbning; det ærede medlem hr. Erik Kragh sagde, at man skulle lægge mærke til, at der fra amerikansk side var kommet opfordring til at forøge de konventionelle styrker, og jeg forstod, at det ærede medlem havde den tro, at man så bedre kunne undgå atombevæbning. Nu svarer det ikke helt til de røster, der fra konservativ side almindeligvis lyder om, at man skal være udrustet med samme moderne våben som dem, man eventuelt skulle stå over for, men det skal jeg endda lade ligge. Men ved at følge den amerikanske vurdering og ganske specielt ved at følge de udtalelser, der er kommet efter præsident Kennedys tiltræden, har jeg fået den opfattelse, at når USA ikke på nuværende tidspunkt ønsker at placere atomvåben i Europa, er en af årsagerne bl. a., at de konventionelle styrker i Europa endnu ikke er stærke nok. Det er altså det stik modsatte af det, det ærede medlem anførte. Jeg må derfor sige til det ærede medlem, at heller ikke af denne grund kan jeg gå ind på det ærede medlems tankegang, selv om han mener, at forudsætningen for at kunne være fordomsfri bare er, at man er enig med ham i hans synspunkter.

Til sidst vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Erik Eriksen om de venlige

bemærkninger, han rettede til den højtærede økonomiminister, og de bemærkninger, han rettede til mig i denne forbindelse, at det i og for sig er en vidunderlig tilstand, at det ærede medlem i en opfordring til mig om at huske mit partis fortid minder om den stilling, vi indtog i vort voldgiftsforslag i 1946. Hvis det ærede medlem havde været til stede, kunne jeg havde spurgt ham, hvorfor han nu netop gerne vil have, at vi skulle tænke på 1946. Det var en af de gange, hvor det ærede medlem med harme vendte sig mod det radikale venstres voldgiftsforslag. På samme måde må jeg om det ærede medlems bemærkning til den højtærede økonomiminister om, at han i september 1959 gav udtryk for tilslutning til det radikale venstres forslag af februar 1957 om et forskningsinstitut, sige, at det er i nogen grad post festum, når det ærede medlem lod sit partis ordfører gå imod det i 1957. Jeg skal ikke over for venstre bore i et åbent sår, men det giver måske anledning til overvejelser for det ærede medlem over, hvordan udviklingen kunne have formet sig, hvis tilslutningen var kommet i 1957 og ikke i 1959.

Aksel Larsen: Det ærede medlem hr. Erik Kragh forkyndte, at han tog ordet, udelukkende fordi han var blevet irriteret af det ærede medlem hr. Baunsgaard, og derpå begyndte det ærede medlem sin tale med at kaste sig over mig og mit parti. Det skal han naturligvis være velkommen til. Han er monoman i den retning. Det ærede medlem kan som regel ikke begynde en eller anden polemik mod os uden at fortælle, at Aksel Larsen og socialistisk folkeparti har den opfattelse, at Danmark bør ligge åbent for en kupagtig besættelse. Det ærede medlem hr. Erik Kragh ved, at det, han siger, er urigtigt. Vi har ikke noget ønske om, at dette land skal blive besat, men han har nu engang den grammofonplade fast på maskinen; den skal køres, og det skal han have lov til.

Det, der ellers interesserede det ærede medlem, var det, jeg havde sagt om søværnet og fiskeriinspektionen. Jeg har i al stilfærdighed henvist til den kendsgerning, at marinen ikke søger for at foretage en tilstrækkelig effektiv fiskeriinspektion, og jeg har sagt, at hvis den marine, vi har, ikke en-